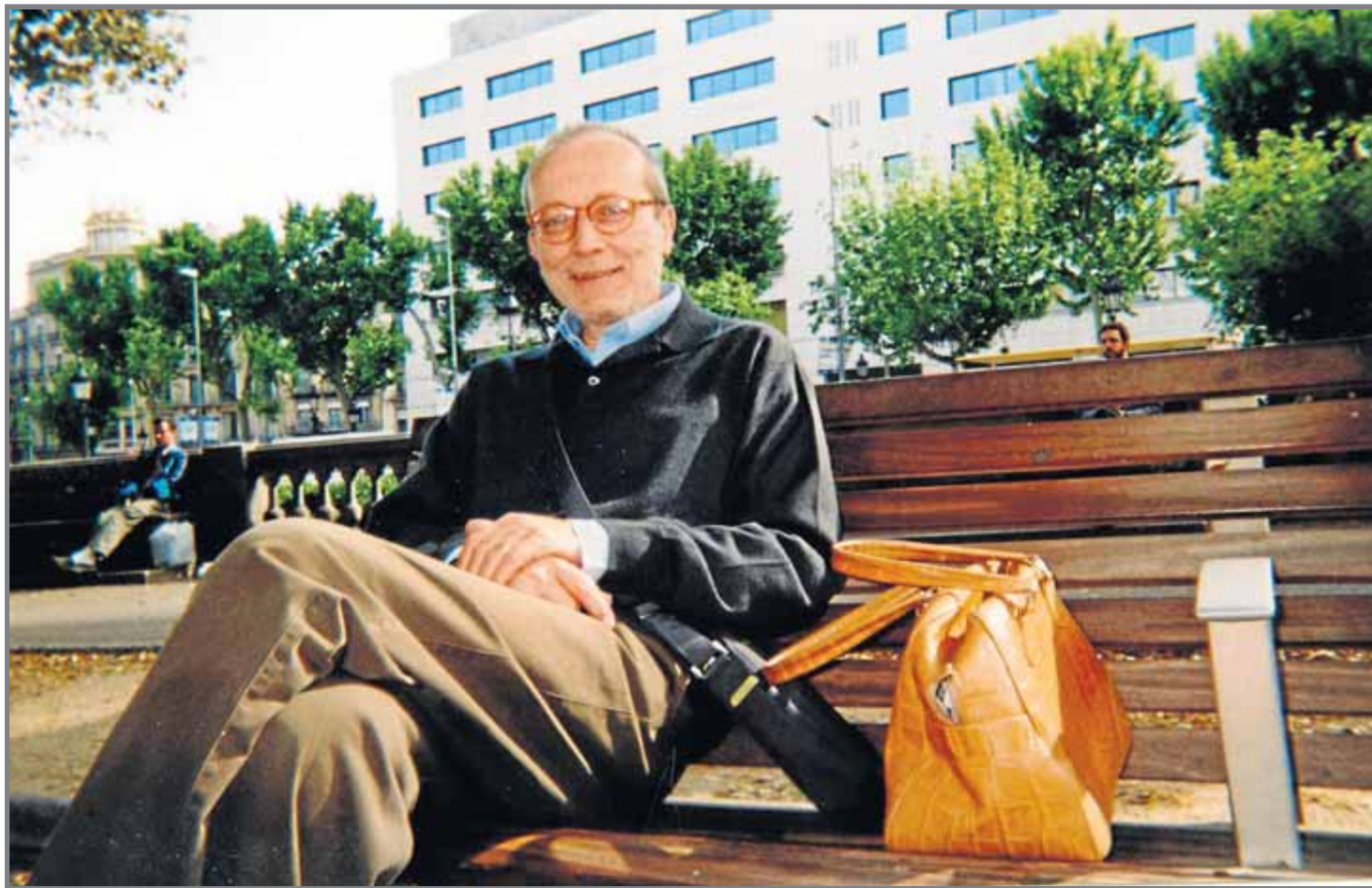

Guillem Simó
en una imatge de fa
uns quinze anys
ARXIU

EN AQUESTA
PART DEL MÓN
DIETARIS
1974-2004
Guillem Simó

Edició: Carme Vidal
i D. Sam Abrams
Editorial: Acontravent
Barcelona, 2016
Pàgines: 744
Preu: 24 euros

A les terres de parla catalana tenim, per desgràcia, menys costum que a d'altres latituds de llegir diaris, dietaris i, en general, obres memorialístiques. Per això, quan se n'edita (o se'n reedita, com en aquest cas) un, el més normal és que acabi passant desapercbut, que transcorri un temps al taulell de novetats de les llibreries, esperant la seva oportunitat, i que n'acabi desapareixent.

Seria una llàstima que fos el que li succeís a la nova edició, integral, aquesta vegada, a càrrec de Carme Vidal i de D. Sam Abrams, del diari de Guillem Simó. Una d'aquelles obres que mereixen, almenys, ésser llegides –si no rellegides–. Un volum de pes, de quasi 750 pàgines, que pot intimidar una bona part dels lectors, convençuts que està fora dels seus interessos i possibilitats.

Si ho creuen així, crec que el millor que poden fer és començar-lo, i s'adonaran que si el seu autor va dur un diari al llarg d'una important part de la seva vida era, sobretot, perquè tenia moltes coses a dir –a dir i, encara més, a *dir-se*–. Perquè, i aquesta és una realitat a la qual per desgràcia cada vegada estem menys habituats, practicava el noble art del pensament i de la reflexió; perquè creia que per provar d'entendre (la major part de les ocasions, infructuosament) la vida, no hi ha altre remei que donar-hi voltes a tot, que pensar molt. I, el que és més, important, fer-ho per tu mateix.

És possible que les primeres pàgines no ens facin aquesta impressió, que ens semblin fluïxes i, potser, fins i tot, molt fluïxes;

Apunt d'una vida

tant que ens podem plantejar deixar-ho estar, imaginant que la tota la resta pugui ésser més o menys igual. Si és així, convé tenir una mica de paciència (i de confiança) en l'autor: a partir del 1978 i, més encara, del 1979, el dietari agafa volada i els apunts van fent-se més i més interessants.

A poc a poc, anirem veient com l'escriptor es va interrogant més i més ell mateix, com comparteix amb el seu dietari –convertit segurament, sinó en l'amic, si més no en el confident més fidel i segur de la seva vida– els seus pensaments i, sobretot, els seus dubtes, les seves inseguretats, les seves incerteses. I com ho fa amb una autenticitat impres-

sionant, ben poc comuna en llibres d'aquesta mena, on sovint sembla que qui els escriu està pensant més en qui el llegirà que no pas en ell mateix.

Per contra, l'autor mallorquí, que si dubta de tot (o de quasi tot), del primer que dubta és d'ell mateix, no és que pensi que algú el pot llegir, és que està convençut que mai no podrà fer res de bo –“en la meua vida no he fet altra cosa que obrir parèntesis. Res de concret, res de definitiu”– i, per tant, el que pugui o no escriure en el seu diari no ho voldrà llegir mai ningú. Segurament és per això que, malgrat que ell mateix s'encarregà abans de morir de destruir els originals dels seus quaderns que no volia conservar, es mostri tan contundent, tan alliberat en els seus apunts.

Una autenticitat i una contundència, gairebé en podríem dir una severitat extrema, que és possible que resulti incòmoda o desagradable per a tots aquells a qui al·ludeix, que no són pocs, però que ben segur que nosaltres, com a lectors, hem d'agrair, i força.

Perquè potser no és la més acurada obra memorialística que podem llegir, entre d'altres raons, per una certa tendència, quasi compulsiva, a la reiteració, de la qual n'era plenament conscient –“Llegesc el que vaig escriure els dos darrers anys per aquesta època. Si fa no fa, el mateix deliri repetitiu”–, però sí una de les més directes i sinceres; una en la qual podem veure aquell qui escriu no pas com voldria que el recordessin, sinó com era, en tota la seva imponent, contradictòria, meravellosa, autèntica humanitat. *

Simó es va
interrogant
més i més
ell mateix